

vittighedsløse, uvidende og egennyttige Personers Behandling med stor Lethed kunne udbrede sig, fra sporadiske blive epidemiske — og saaledes dræbe mange Menneſter, førend de endelig komme under den rette Lægebehandling og Læbelse. Det Samme gjælder maastee i endnu høiere Grad om den, alt nu meget udbredte, ikke blot for Individet, men for hele Slægten høist farlige syphilitiske Sygdom. — Det enkelte Individets Frihed til at lade sig behandle af Folk, der hverken kjende hans Sygdom tilstræffeligt eller vide Midlerne til at forebygge og standse dens Udbredelse og Følger, vil i alle disse og lignende Tilfælde kunne blive ikke blot til hans eget, men til det Heles Fordærv; og Alt, hvad der hidtil er gjort og gjøres for at modvirke disse Onder, for gennem noplagte Undersøgelser over Landets Sundheds- og Sygdomsforhold, over Døds- og Fødselsforhold, at lære Sygdoms- og Døds-Aarsagerne at kjende, for derefter at kunne vælge Midlerne — Alt dette vil for Fremtiden blive indskrænket og for en stor Deel frugtesløst Arbejde, ligesom selve Medicinalordningen og Medicinalbestyrelsens Virksomhed i det Hele.

Endnu eet Hensyn skal Collegiet tillade sig at berøre, da det synes, som om Flere, skjøndt de antage Qvassalveriet selv for skadeligt og fordømmeligt, dog nære den Tro, at man just ved at tillade det efterhaanden vil standse det, og at Friheden ogsaa her er det bedste Middel mod Misbrugen. Idet Collegiet bekjender, at det, hvad den foreliggende Sag angaaer, ikke seer sig istand til at følge denne Tankegang, skal det blot tilføie, at man i Exemplet fra de Lande, hvor denne Frihed hidtil har hersket,

kan finde et sørgeligt, men slaaende Beviis for Uholdbarheden af den anførte Paastand. I disse Lande lider man under det mere og mere omsiggribende Qvassalveri-, Humbug- og Annoncevæsen, og man søger nu der ved Love og Anordninger at komme bort fra det samme lavere Standpunkt, som vi nu hos os — mærkværdigt nok — ved den foreliggende Lov ville gaae tilbage til, idet vi berøve os selv den vigtige og lovlige Ret, som vi hidtil have haft til i alle vigtigere Tilfælde, og naar det Almindeliges Vel kræver det, strax at kunne skride ind og standse en, for den Enkelte, som for det Hele, skadelig, uærdig og ofte forbryderisk Virksomhed.

Efter saaledes med den Frimodighed og det Alvor, som Sagens Vigtighed fordrer, og som Collegiet skylder sin Stilling som Landets øverste Medicinalautoritet, at have udviklet sine Betænkkeligheder for det høie Justitsministerium, skal det i al Erbødighed tillade sig at henstille til det ærebe Ministeriums Overveielse, om Ministeriet ikke i Betragtning af:

at den ved Lovudkastet tilsigtede Frigibelse af Lægepraxis i og for sig er et meget farligt Experiment, og

at der i alt Fald ved Lovudkastet, som det nu er affattet, rives et Hul i vor Medicinallovgivning og vort Medicinalvæsen, uden at det med det Samme giver Midlerne til at udfylde dette,

maatte finde det rettest at tage det forelagte Lovudkast tilbage og underkaste Sagen en fornyet Overveielse.

D. Bang.

Müller.

Hansen.

Mansa.

Dahlerup.

Djorup.

Hornemann.

Schmidt,

Fenger.

Wandé.

Decanus.

Dahlerup.

Til
Justitsministeriet.